

Hundrede Alen Fladstrand som Værn. Gaardens Skat kom imidlertid efter det nuværende Diges Anlæg op paa den svimlende Højde: ca. 220 Kr. aarlig, eller ca. 47 Kr. pr. Td. Hartkorn imod oprindelig nogle faa Kroner. Endvidere er den oprindelig anlagte Kapital i det gamle Dige tabt, saa Renten deraf hviler yderligere som Skat paa vedkommende.

Noget tilsvarende gælder for de fleste af de gamle Digelags Interessenter.

4. Endvidere skulle vi angaaende Digelagets Gæld til Statskassen henpege paa, at Medlemmer af den Deputation, som i 1882 talte Digeskatydernes Sag hos Regering og Rigsdagsmænd, kunne berette den glædelige Kendsgerning, at saavel daværende Finansminister *Estrup* som Folketingets Finansudvalgs daværende Formand, *C. Berg*, udtalte, at disse udlaante Summer vilde være at betragte paa lignende Vis som fortidige Laan til Ribe Havnekasse, hvilke vare blevne eftergivne i Slutningen af Halvfjerdserne. — Skønt alle i Øjeblikket ere enige om at se saaledes paa disse Laan, turde det være formaalstjenligt af os at fremhæve Udtalelserne af de den Gang raadende Politikere.

5. Vi skulle dernæst tillade os at minde om den formentlige Uret, man i sin Tid har begaaet, idet saavel Staten som Amtet deltog i Delingen af den Sum — 521,889 Kr. — som af private var indsamlet til Digets Opførelse. Med Henblik paa den raadende Tidsaad og den dybe Medlidenhed, som besjælede Giverne, burde de af Ulykken ramte og med en ny midlertidig Grundskat bebyrdede Beboere have haft hele Beløbet og vilde derved have sparet 260,945 Kr. i Anlæg. Da nu Skatteyderne ifølge Punkt 2. have betalt $7\frac{1}{2}$ Øre højere aarlig Ydelse pr. Enhed end oprindelig forudsat, og dette andrager 354,270 Kr., vil man se, at disse to Poster tilsammen udgøre omtrent lige saa store Beløb som det — under Punkt 4 behandlede —, vi skyldte Statskassen. Skatteydernes ekstraordinære Ydelser ere saaledes 354,270 Kr. + de formentlig forfordelte 260,945 Kr. — i alt 615,215 Kr., medens Statens ekstraordinære Ydelser, saa vidt os bekendt, kun ere 640,000 Kr.

Da endvidere Forstærkningsanlægene nærmest bør henføres til Anlægsomkostninger, og Bestemmelsen om disses Fordeling er fastsat i Loven med Halvdelen for Skatteyderne, fremgaar deraf, at vi have betalt vor Brøkdæl; — og naar Staten har betalt de to Fjerdede, tør det vel føres tilbage til den Omstændighed, at Staten var den rette ansvarhavende og *Bygmester*. Som Følge deraf har den allerede paa et tidligt Tidspunkt maattet overtage Amtets Brøkdæl, hvad Staten utvivlsomt burde have gjort fra første Færd; thi gennem Amtets urimelige Tilskud er Stiftets Beboere alle blevne belastede to eller tre Gange.

Denne tilsyneladende ædelmodige Handling af Staten bør saaledes ikke staa i det flatterende Lys, hvori man fra visse Sider har forsøgt at stille den. Den er en simpel Følge af, at man allerede kort efter Digernes officielle Fuldførelse kunde se, hvilket halvgjort Arbejde det var, hvorfor Lovgivningsfaktorerne følte sig foranledigede til at yde al den Hjælp, det var muligt, idet man endnu havde Lovens Ord og Rigsdagsforhandlingerne om samme i frisk Minde.

6. Endelig maa det være os tilladt, som allerede under Punkt 1 antydet, at fremkomme med vore og andre Landsmænds almindelige Betragtninger over denne Sag; hvilke saa godt som alle resultere deri, at Digesagen bør være en *Nationalsag*, lige saa vel som andre *Kystsikringsarbejder i Kongeriget*.

Det er neppe urigtigt, naar vi føle os brøstholdne som Borgere i Samfundet ved den forskellige Tendens, der ligger til Grund for Statens Tilskud og Statens formentlige Forpligtelser over for Jyllands Vestkyst, sammenlignet med de sydlige Øer. — Rent bortset fra de reelle og pekuniære Ofre krænker det vor Retfærdsfølelse som Borgere i dette Stift at skulle indtage en Særstilling, sammenlignet med andre Borgere under lignende Vilkaar i andre Landsdele.

Naturkræfternes ødelæggende Virkninger ere at ligne ved ydre Fjenders og bør utvivlsomt være henviste til Afhjælp ved Stats- og Samfundsmidler. Og naar disse Midler, til Glæde for de fleste, flyde saa rigelig, ikke alene naar Talen er om rent humane Foranstaltninger langs Jyllands Vestkyst, hvilke ofte tage Sigte paa Sikring af Menneskeliv, men ogsaa bevilges rundeligen til den Virksomhed, der — under Betegnelsen „*Sandflugtens Dæmpning*“ — kun tilsigter at bevare ret værdiløse Arealer, saa turde ogsaa dette være Vidnesbyrd om, at nævnte Erkendelse er meget udbredt hos Lovgivningsmagten som og i Befolkningen. At det ikke er Smaabeløb, hvorom